

Нашите изкушения

Преди няколко дни, посипвайки главите си с пепел в знак на смирение и покаяние, навлязохме в сезон, който ще продължи четиридесет дни. Много от нас вероятно имат чувството, че изкушението всеки ден чука на вратата ни, особено ако сме решили „да дадем нещо от себе си“ за Великия пост, извършвайки малка жертва.

На пръв поглед, съвсем невинно и безобидно можем да си позволим още една допълнителна чаша вино или шоколадов десерт. Все едно, всички имаме своите слабости, които ще се опитат да ни подмамят през тези дни, за да „скъсаме“ с нашия пост.

Този период от време, разбира се, се основава на четиридесетте дни, които Исус прекарва в пустинята в пост и е изкушаван от дявола. Четир
ид
есет дни. Това е дълъг период. Дълго е да си далеч от дома, да си сам и да прекарваш времето си в мълчание.

Онези от нас, които живеят в райони, покрити с гори и заобиколени от хълмове и планини, трудно могат да си представят какво наистина е пустинята. Представата е, че това е безкраен участък от пясък, където не вали дъжд и следователно няма растителност. Тя е суха, гореща, безводна и не предлага подслон. Но това не е напълно вярно. Онези, които са я изучавали, знаят, че пустинята може да бъде и много красиво място. Тя е дом на множество хора, животни и растения, които са се научили да живеят в горещи и сухи условия.

Вярно е, че там земята невинаги е постлана с трева, не я украсяват цветя и не хвърлят сянката си дървета, както е по другите географски ширини, но когато, макар и рядко, вали, пустинните цветни пъпки се отварят и зрението ни може да бъде възнаградено с толкова красива картина, колкото и във всяка тропическа градина.

За щастие, Исус е „изпълнен със Светия Дух“ и поведен от Него в пустинята. Тези изтощителни дни не са безцелни – чрез тях Той се подготвя за тежкото пътуване, което Му предстои.

На първо място, ние трябва да помним, че Спасителят преживява това време на ограничение заради нас, за да маркира пътя

,
по който да вървим, докато се стремим към духовно извисяване и пречистване, а също и начина

,
по който
да се „държим“, когато се изправяме пред лишения и трудности.

Освен това в пустинните хълмове на Юдея Господ ни показва какво можем да загубим в живота си и какво можем да намерим и придобием, ако тръгнем заедно с Него.

Понякога животът ни предлага условия, които са истински оазис, а друг път преминаваме през тежки изпитания, когато имаме чувството, че се озоваваме в пустош а на ситуации и кризи, които определяме като безизходица, от която няма спасение.

Това, което не можем да не направим, оставайки сами в пустинята, е, че не можем да избегнем да видим истинската си същност и да познаем себе си.

Когато обстоятелствата, с които се сблъскваме, ни отвеждат в „пустинята“ като измерение на времето и пространството – там много ясно разбираме кои сме и кои не сме и осъзнаваме колко сме безсилни, малки и незначителни без Бога.

В пустинята започваме да усещаме и разбираме истинската празнота вътре в нас и научаваме един много важен урок – какво да запазим в себе си и какво да изхвърлим навън.

Интересно предизвикателство. Чрез класическите християнски „дисциплини“ като молитвата, актовете на милосърдие и състрадание, посещаване на богослуженията, участието в тайнствата, четенето и изучаването на Библията, поста и уединението ние вървим с Исус, допускайки възможността да израстваме във вярата, като се променяме и обръщаме към Бога.

Евангелист Лука ни казва, че Исус „изобщо не е ял през тези дни, а когато са свършили, Той е гладен“. Тогава дяволът му казва: „Ако си Син Божи, заповядай на този камък да стане хляб“. Това е изкусително предложение, тъй като Исус е гладен и със сигурност има властта да превърне парче мрамор в парче ръж, но Той отговаря: „Писано е, че не само с хляб ще живее човек“.

С тези думи Той „губи“ хляба, с който може да утоли глада си, но намира и използва Божието Слово, което храни духа му.

Изправени сме пред подобно изкушение, когато се чувстваме празни отвътре и търсим нещо физическо, което да ни запълни. Може би това е парче шоколад, телевизор с огромен екран, скъпо бижу или най-новият смартфон. Такива желания не са нищо ново – хората искат за себе си най-хубавото от хиляди години, но начинът, по който избираме да отговорим на тези желания може да бъде различен – или ще им се поддадем и ще задържим привързаността си, или ще се откажем от тях.

Ако им се поддадем, ще търсим още и още: повече дрехи, защото това, което имаме, е вече старо от миналия месец; повече пари, не защото имаме належаща нужда от тях или дори искаме да ги използваме за добро, а защото те са се превърнали в наша мярка за сигурност. Списъкът е дълъг – повече филми, монети или коли в нашата колекция, повече антики в нашия дом, повече специални и лимитирани издания за нашата библиотека и още, и още, и още.

Но за колко дълго можем да заситим празнотата в душите си – за един час, за един ден или за месец, преди отново да усетим болката и пустотата, които започват да се връщат? И тогава осъзнаваме, че празнотата всъщност никога не е изчезвала.

Исус идва в пустинята, имайки същите човешки желания, с които аз и ти се борим ежедневно, но Той премина този път не за Себе си, а за нас. В пустинята Той ни показва, че единствената храна, която изпълва празното място вътре, е Божието Слово и само Духът на Всевишния Бог може да засити глада ни.

Парадоксално е, но докато не се научим да зависим от Бога, ние никога няма да бъдем удовлетворени. Винаги ще търсим следващото парче шоколад, следващата книга за четене, следващата кола, която ще купим, следващата цел, която ще подхрани постоянния ни глад за постижения и удовлетворение, които само Бог може да изпълни и на които само Той може да придаде смисъл.

Нищо не се е променило. По времето на Исус богатите хора искат по-големи хамбари, за да съхраняват зърното и стоките си.

Днес ние искаме по-големи домове, по-бързи компютри и по-нови и добре оборудвани автомобили, но нито едно от тези неща не ни осигурява трайно удовлетворение, защото те са само временни придобивки.

Рано или късно трябва да се запитаме: Колко ми е нужно и колко ми е достатъчно? И тогава, когато чуем единствения верен и възможен отговор, ще осъзнаем, че само Бог е достатъчен.

Дяволът има власт над царствата на света и може да даде от тях на всеки, който

избере да му се поклони, но Исус отговори заради нас: „Писано е: Поклонете се на Господа вашия Бог и служете само на Него!“

Нека не забравяме, че всичко, което стои между Бога и нас или заема мястото на Бога в живота ни, като изгонва любовта ни към Него, няма да ни даде мира, който желаем. Исус загуби обещанието за власт над царствата на света, но намери невиджана сила и мир.

Да си спомним и думите на свети Августин, който се обърна към Бога и каза: „Нашето сърце е неспокойно, докато не намери почивка в теб.“

И накрая дяволът завежда Исус в Йерусалим, светия Божи град. Сатана го поставя на върха на храма и казва: „Ако си Божи Син, хвърли се оттук, защото е писано: На Ангелите си ще заповяда за Тебе да Те пазят и на ръце ще те понесат, да не би някак да препънеш о камък ногата си“, а Исус отново отвърща с цитат от Второзаконие: „Не излагайте Господа вашия Бог на изпитание!“

Да, със сигурност е вярно, че Бог ще изпрати ангели да ни „защитят“ и „да ни носят“ във време на опасност, но това не означава умишлено да се поставяме в опасности и да Го предизвикваме да ни спаси. Не можем да прием, а след това да се качим на пътя, казвайки: Господи, спаси ме!

В това последно изкушение Исус изгуби възможността за драматично и „славно“ спасяване от Божиите ангели, но това, което откри, е правилното взаимоотношение с Отца, в което Му служи , вместо да Го изпитва.

С други думи, да се опитаме да действаме отговорно и да не влизаме в беда, очаквайки Бог да ни спаси.

И накрая, нека правим добри избори всеки ден, вървейки уверено с Исус и тогава е твърде вероятно, дори и да се намираме в пустинята, там да завали благодатен дъжд и пустинните цветни пъпки да се отворят и възнаградят сетивата ни с толкова красива картина, колкото и всяка тропическа градина!